

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

W. MAAS GEESTERANUS, W. F. E. VAN HASSELT,

MEJ. G. TH. VAN OS VAN DELDEN,

A. DE MOL VAN OTTERLOO, L. G. M. BAAS BECKING, J. G. KAM.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

17^e Jaargang.

No. 3.

Donderdag

15 October '14.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.

— DELFT. —

Inzendingen te bezorgen vóór Maandag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres
KOORNMARKT 62.

Inhoud.

Literaire Wedstrijd voor eerst-ingeschrevenen.

Schemer, door E. v. B.

Delftsch Studenten-Corps.

De Almanak voor 1915.

Gedachten en Gedichten.

Verzen, door Almen Garloff.

Fragment, door D. F. O.

Peere Peeters, door Johan Tendeloo.

Uit de Delftsche wereld.

Opbrengst Collecte D. V. S. V.

Sociaal-Democratische Studenten-Club.

Feuilleton.

Feuilleton, door John Max.

Correspondentie.

Technische Hoogeschool.

Nieuw Ingeschrevenen aan de T. H. (Vervolg).

Examens na de Zomervacantie 1914.

Literaire wedstrijd voor eerst-ingeschrevenen.

Het is heel naar, het is wanhoopwekkend, dat beetje gedichtjes, dat ditmaal is ingekomen, Misschien is het gebied van poëzie wat ongeschikt, te moeilijk voor de eerst aangekomen jongelingen, maar we hadden gehoopt dat onder alle middelmatigheid nog iets zou kunnen stijgen hoog, hoog boven 't vergeefs gescharrel van een troep aankomende menschen die eens hopen te worden „de bullebakken der techniek”. Maar na vier weken wachten kunnen we u slechts aanbieden een vertooning waarover we ons eerst willen verontschuldigen.

„De minst slechte van de inzendingen.”

SCHEMER.

In roodend paarsend blauw in wond're harmonie
Verdwijnt de zon in 't westen,
In kleurenpracht in tonenkracht der vog'len melodie,
Van 't torenspitsje in de vert
Klinkt zacht het klok gedein,
En zon en dag, zij zijn ter ruste bei'n,
En Schemer kleurt mystiek.
D'omgeving licht en duistert het verschiet
De boomen neigen zachte
De zon slaapwelle toe.

E. v. B.

Nog andere gedichtjes kwamen in, een van K. E. F. dat we een hopelooze poging moeten noemen en dan een, dat beheerscht werd door een gedachte, die een betere omwerking waard was geweest, doch nu vooral door het laatste coupletje, men zijn aanhalingen uit „daar ginds komt de stoomboot” bepaald niet voor een bekroning in aanmerking kwam. Ru had ook beter gedaan de zijde handel na het eerste coupletje weg te laten.

Tot onze spijt kunnen we nog geen voldoende mededeelingen over het proza geven, doordat juist op 't laatste oogenblik nog een rijke bezending binnen kwam. De heer v. d. M. hoeft evenwel niets meer te hopen.

Delftsch Studenten-Corps.

De Almanak voor 1915.

Wanneer den laatsten Vrijdag vóór de Kerst de Vice-President van de Almanak-Redactie wel met het woord gevoerd heeft voor den „zichtbaar vermoedende” President, wie loopt er dan niet naar de Binnenwater om zoo spoedig mogelijk het nieuwe boek te nalen? Sommigen om te zien of ze werkelijk in de varia genoemd zijn, meer of minder dubbelzinnig, anderen om de plaatjes en versjes even door te loopen en weinigen zullen er zijn, die niet vóór den avond met de rede van den President al eens een kijkje hebben genomen in den nieuwen Almanak.

Door die tocht naar Waltman hebben zij blijk gegeven 't bezit van den Almanak op prijs te stellen, maar spoedig komt nu de critiek: de teekeningen zijn niet mooi genoeg, het mengelwerk valt niet in den smaak en dan hoort men weer de klacht over de verplichte dure Almanak, waar niets in staat.

Maar **ondankbaren**, het is geen litterair, geïllustreerd werk, dat U toevallig op de leeszaal in handen valt, het is — 't is al zoo vaak gezegd — een uiting uit uw midden. Allen zijn verantwoordelijk voor zijn inhoud, allen moeten hun beste krachten inspannen!

„Er komt zeker dit jaar geen Almanak”; „Jullie krijgen toch geen inzendingen, er is niemand”. Velen schijnen te denken, dat door de afwezigheid van een deel der Corpsleden een Almanak onmogelijk is. Velen zijn er nog over — is niet een eerstejaar van ± 80 in Utrecht in de laatste jaren, in normale tijden lang niet bereikt — en de afwezigen kunnen toch ook nog medewerken.

Overall hoort men van ontspannings-comité's voor de soldaten, vrije tijd is bij goeden wil voor hen zeker wel te vinden.

Laat dus ieder hen, die onder de wapens zijn, aansporen aan onzen Almanak te denken.

Niemand mag **moedeloos** zijn.

In de laatste jaren was er zooveel sprake van bezuiniging — wat is er niet geklaagd over den duren Almanak! — overall is deze nu gedwongen bij corps en vereniging gekomen. Goedkoop moet ook de Almanak voor 1915 worden.

Jaar in jaar uit heeft men de inzendingstermijn zien verschuiven van week tot week. Wie hoeft zich dus te haasten, als de noodlijst eindelijk komt en we zien moeten hoeveel verenigingen nog geen hoofd hebben, dan zal men wel eens beginnen!

Maar onverbiddelijk zal de Redactie zijn voor deze tragen, er mag geen stuiver voor nachtwerk uitgegeven worden.

Laat dus ieder **snel** — vóór 1 November — zijn inzendingen insturen op de **Societeit Phoenix**, om vol **moed** en **dankbaar** de nieuwe Almanak te zien verschijnen.

Gedachten en Gedichten.

Roersingel.

Waar zich de singel buigt, en de vertrouwde boomen
 Hun oude kronen 'luidloos heffen in de lucht,
 Daar is mijn vriend'lijk thuis, waar ik zoo gaarne vlucht
 Om te avond in de stilt' mijn leven te bedroomen.

Daar fluisterzingt de Roer zijn eeuwig lied van leed,
 Een zilv'rig lichtgespeel glijdt over 't vlugge water. . .
 Ik denk aan vroeger; en ik voel dat nu en later
 Dit 't liefste plekje blijft dat 'k op de wereld weet. —
 Roermond, 1914. ALMEN GARLOFF.

Gij mint in verzen 't stil verdriet.

Aan L. L. R.

Gij mint in verzen 't stil verdriet
 Dat niet gezegd is,
 Maar door den dichter als een lied
 Erin gelegd is.

Een lied, dat klaagt om eenzaamheid
 In wilde nachten,
 Wanneer een vreugde werd gebeid
 Die zich liet wachten.

Een lied, zoo zoet van melodie,
 Dat het doet doomen
 Gedachten vol melancholie,
 Vervlogen droomen. —

Zoo U dan soms *mijn* lied bekoort,
 Verlaat mij niet!
 Want wie alleen mijn woorden hoort
 Verstaat mij niet. —

1914.

ALMEN GARLOFF.

Fragment.

Een langen tijd al was hij de boschweg afgeloopen, die
 zacht glooiend zich slingerde. Groote, zware beuken stonden
 zwiingend en statig aan beide zijden. Struikgewas en varens
 groeiden welig en diep in was alles groen, met een heel
 enkele tinteling van zonlicht.

Maar de lichte grindweg lag zwaar overschaduwde en
 eenzaam tusschen al het geruisch van insecten die gonsden

Feuilleton.

Stil ligt de heide te gloeien in de zon.

De zandheuvelds in de verte weerkaatsen schel het licht
 en gelijken daardoor nog blanker.

De vlakte heeft een teere paarsche tint, de erica zal
 spoedig bloeien.

Enkele denneboomen staan verspreid in de vlakte, donker
 groene plekken, maar ook op enkele plaatsen lichter groen,
 en ook fijner; berkeboomen die op de diepere plaatsen
 groeien, waar het vochtig is en koel.

Over de heide gaan twee menschen.

De één is een donkere jonge vrouw.

In het door de zon gebruiende, regelmatige gezicht staan
 twee lichtende donkere oogen, oogen zóó klaar dat vreemden
 daarin kunnen zien alles wat zij wilde zeggen, al voor zij
 de woorden sprak.

Het diepbruine haar te samen gebracht in een zware
 wrong, dat, onbedekt, een natuurlijk schoone omlijsting
 vormt, waardoor de fijne vormen van het gezicht des te
 zuiverder uitkomen.

De ander is een slanke jonge man; zijn lichaam is lenig
 gebouwd, niet te zwaar, maar sterk. Zijn gezicht is manlijk,
 met regelmatig scherpe trekken, blauwe oogen en lange
 blonde haren.

in 't bosch. Als hij even stilstond hoorde hij 't eentonig
 gezoem, eentonig en toch verlokkelijk om neer te vallen op
 het mos en te staren in de groene bladeren, dan ver weg
 te raken en niets meer te weten. Dan liep hij vlug verder
 om niet toe te geven aan dat verlangen. Onder het loopen
 het woudleven niet te hooren.

Eenzaam lag de streek, menschen-eenzaam, hij was er
 alleen met het woud en het woudleven.

Steeds verder reiden zich de boomen en steeds verder
 liep hij, verder alsof hij iets verwachtte dat komen moest
 na deze boschweg die oneindig scheen. Bij iedere draaiing
 van de weg lag weer zoo'n stuk voor hem tot plotseling
 bij een flauwe bocht de boomenrij ophield en groot en
 heerlijk de vlakte voor hem lag.

De vlakte met hei begroeid, hei die op bloeien stond en
 een teer waas over het bruin verspreide. De vlakte die
 onmerkbaar flauw golfde tot waar aan de gezichtseinder een
 heuvelrug zich verhief. Daarop stond scherp afgeteekend,
 als uit een speeldoos klein, een molentje te draaien en even
 verder nog een. Met een windvlaagje dat om hem heen
 woei was plotseling de zwoele, dompige stemming van het
 bosch, waar van hij nog aan de zoom stond, verdwenen.
 Hij wist niet meer lang door 't bosch gegaan te zijn, de
 boschlucht opgesnoven te hebben, en bijna door 't gezoem
 verleid te zijn er te blijven soezen en droomen, vaag en
 geducht.

De klaarheid van het landschap straalde door hem heen.
 Laag joegen wat witgekopte wolken over het land, die
 wisselend uitzicht gaven, doordat de zon nu en dan achter
 zoo'n wolk verscholen geraakt, plots haar stralen over het
 land kletste en alles anders deed lijken dan even te voren.
 En de wijdte, de ruimte van het uitzicht, het land, het
 eigen land dat trok. Nergens werd het uitzicht belemmerd,
 vrij lag alles te zien en te doorvoelen voor wie open kijken
 wou.

Dat was wel Holland, het wijde ruime, het vlakke Holland.

Hij stond en keek en wijd spreidde hij z'n armen uit
 als om te omvatten die heerlijkheid. Eindelijk begon hij te
 loopen, de ruimte in, en met het verzetten van de voeten
 kwam er een opgewektheid over heel z'n wezen. Z'n hoed
 had hij afgenomen en vrij woei de wind rond het opgeheven
 hoofd. Dan gedragen op de windvlaagjes kwam zacht en
 weemoedig gefluit tot hem en ook het klinken van een
 bel. Ver werden de tonen meegevoerd en aandachtig luis-
 terend moest hij stilstaan om te hooren de melancholie van
 het lied dat kwam van waar op de hei de schaapherder
 z'n fluit liet zingen. Daardoor heen klonk rustig telkens
 de bel.

Aan de rand van de weg ging hij zitten en in hem kwam
 de rust die hij dagen niet gekend had. Rust van de zwer-
 vende ziel die uit is om liefde te zoeken en plotseling zich
 veilig thuis vindt.

Veilig thuis en rustig.

September 1914.

D. T. O.

„Dus je houdt tóch van hem Annie.”
 „Ja!” antwoordde zij, er lag een diepe vreugdige glans
 in haar oogen.

„Het was dus niet waar toen je een paar weken geleden
 zei dat die eene nog niet gekomen was?”

„Neen, we hadden afgesproken, Moeder wou het graag,
 dat er niet over gesproken zou worden, zelfs niet tegen mij.”

„Neen ook niet tegen jou, vindt je het erg, dat ik er
 jou óók buiten liet.”

„Ja, ik dacht dat je mij ten minste wel zoo vertrouwde,
 maar dus dat zelfs ook niet.” Zijn stem klonk verwijtend.
 Zij schrok en zag hem aan.

„Paul” zei ze, en legde haar hand op zijn arm.

Hij zag op in haar oogen: „Och nee”, zei hij toen dadelijk
 in zijn gewone toon, „je had groot gelijk hoor” en hij
 trachtte te glimlachen.

„Neen Paul” zei zij heftig, „ik had geen gelijk, ik had
 het je moeten zeggen, het spijt me Paul dat ik het toen
 niet heb gedaan.”

Ze zag hem aan, en met een ruk het hoofd achterover
 werpend stak zij haar hand uit.

„Laten we er niet meer over spreken”, zei hij.

Hand in hand liepen ze door en zwegden.

„Paul is het heel erg voor je, dat ik niet zooveel van je
 kan houden” zei ze toen.

Hij trok zijn mond tot een glimlach en zag haar aan,

Peere Peeters.

SCHETS.

Als Peere Peeters nog op z'n dorpke woonde, gevoelde hij zich een gelukkig mensch.

Hij deed er geregeld zijn werk en leefde een leven vrij van zorgen. De boer, bij wien hij werkte en woonde, sinds den dood zijner ouders, was goed voor hem, maar Peere deed er dan ook z'n uiterste best.

't Was 's zomers'morgens vroeg al op . . . en brandend warm kon 't zijn op 't land, maar 't avond kwam dan de rust waar Peere zoo naar verlangde . . . . .

Dan zaten ze gedrieën, de boer, Anna zijn dochter en Peere voor de deur van 't kleine huis en dronken hun pinte bier.

Moeder de vrouw was over jaren gestorven en Anna deed er het huiswerk; Peere hoopte, dat eens de tijd zou komen, waarop ze 't voor hem ook zoude doen . . . . .

Maar nu viel daar in lang niet aan te denken . . . . . Peere moest eerst meer verdienen.

En zoo was het dan, dat hij zocht naar beter werk.

Op een'n avond sprak hij Lode, die thuis was met verlof. Lode werkte in de stad op een'n grooten fabriek . . . . .

Peere had er wel eens een prentkaart van gezien, maar kon zich toch moeilijk denken, hoe 't daar wel wezen zou. Lode zegde hem, dat er een plaats zou vrijkomen op 't fabriek. „Peere, kerel,” zegde hij: „ga mee! — Ge zult het er waarachtig goed hebben! En ge verdient er geld als water! Niet zoo ineens, weet-Ge, maar als Ge goed wilt werken, klimt Ge spoedig op en Ge zijt baas, voor Ge 't zelve weet!”

Peere luisterde aandachtig toe en schoon hij z'n dorpke niet geeren verlaten wilde, zoo werd hij toch gepakt door het gedacht veel geld te gaan verdienen.

Hij sprak er over met z'nen baas.

„Peere”, zegde die, „ik zou U niet geeren moeten missen, maar 'ken weet, dat 't goed voor U zal zijn. Ge zijt een potig jonk en zult U daarginder duchtig kunnen roeren!

En als Ge later weere komt, dan weet Ge wel wie naar U wachten zal!”

„Jawel!”, zegde Peere en lachte stille voor zich heen . . .

't Was ook een wonderschoon gedacht . . . . .

Peere trok naar stad.

't Was Zondag als hij ging. In den morgen nog was hij met Anna ter kerke geweest en tegen twee ging hij vertrekken.

Lode was gekomen, hem te halen.

Peere was vol goeden moed, maar als de wagen, die hem naar de statie brengen zou, den draai van den landweg nam en Peere 't dorpke niet meer zag, toen werd het hem toch vreemd om 't harte en even snikte hij stille voor zich heen . . .

Peere stond verstomd, als hij daarin de stad kwam.

Nooit nog en zag hij zóóveel volk! En al dat licht en dat lawaai!

met droefmoede oogen, zooals soms een hond op kan zien tot zijn meester.

„Ik wist het al lang” zei hij — „ik had het gevoeld, en het is eigenlijk ook maar beter zoo. Ik had gehoopt dat je een idiaal man zoudt krijgen, iemand waar ik tegenop zag, je weet het wel, tegen Wim zie ik niet op.”

„Mezelf zou ik niet waardig gekeurd hebben voor jou.” Zij zag op, hij vervolgde „waarom, ja je oogen vragen waarom. Herinner je je niet, dat je me eens, nu al een paar jaar geleden schreef, dat je niet meer zoudt willen omgaan met iemand die wel eens gezwabberd of gescharreld had; ik begrijp het best gezien van jou standpunt, je spontane vrouwelijk gevoel zegt het je. Zelf had ik, toen ik nog een paar jaar jonger was hetzelfde gevoel. Later als je het leven beter leert kennen gaat het er wel uit. Het kan je dan niets meer schelen, je hoeft dan zelf absoluut geen zwabber te zijn. En toch weet ik niet wat de zuiverste opvatting is het abstinentiegevoel of het andere.”

De laatste woorden had hij zacht en onduidelijk gesproken, als dacht hij hardop. Annie bleef staan, en zag hem aan. Als wakker schrikkend hief hij het hoofd op en zag haar aan.

„Ja, ik zie het verwijt in je oogen. O Annie, als je wist, als je wist hoe ellendig, hoe beroerd of ik geweest ben, toen ik wist dat je niets om me gaf, toen ik je had geschreven en geen antwoord kwam, ja toen, den Haag is zoo verleidelijk en daarna, die ellende als ik aan jou dacht en niet aan je wou denken, je weet niet hoe ellendig ik me gevoeld heb.”

Lode bracht hem naar het huis, waar hij zou wonen. 't Was wel mooi, maar Peere voelde zich toch niet op zijn gemak; het was hem alles veel te kort opeen gebouwd; hij verlangde naar licht en lucht . . . . de avondzonne en zag hij hier niet, zijn vogels hoorde hij niet . . . . .

Maar Lode stelde hem gerust en zegde, dat hier vele andere dingen waren, heel veel anders, maar ook schoon . . . . .

Samen dronken ze een pinte bier in 'nen estaminet.

Peere vond 't daar mooi en leutig. Er was veel volk en er werd gedanst en muziek gemaakt.

En 't meiske in 't buffet had wel wat van Anna . . . . . en met eenen dacht hij aan haar, wat ze nu doen zou . . .

en 't werd hem weer zoo angstig-vreemd . . . . .

„Lode”, zegde hij, „laat ons gaan slapen . . . . morgen vroeg begint het werk!”

Ze gingen naar huis, maar lang nog was 't, voor Peere slapen kon.

's And'ren daags was 't weer vroeg op.

Als Peere ontwaakte en wist hij eerst niet, waar hij was, maar Lode trok hem bij de mouw en schreeuwde dat het tijd was, naar 't fabriek te gaan.

Nu was Peere metéén slag wakker; nu zou hij gaan naar de fabriek, waar zooveel heerlijk werk hem wachtte!

Vlug kleedde hij zich aan en als ze wat geeëten hadden trokken ze er op uit.

't Was nu niet mooi meer in de stad, lijk gister!

Vuil waren de huizen in 't vale morgenlicht.

En Peere dacht aan z'n dorpke, waar nu de zonne in al haar klare pracht weer zou gaan schijnen . . . . . hij dacht aan 't huisje en zag, hoe Anna de luiken opende . . . .

Haar zachte blonde haar, dat Peere, zoo geeren streelen mocht, blonk in de vroege zomerzonne zoo teer . . . . .

„Peere!”, riep Lode opeens en met een forschen ruk trok hij hem terug . . . . .

Peere schrikte op en zag een groote vrachtauto, zwaar van kisten en balen, langs hem henen schuiven . . . . .

Ze waren nu aan 't fabriek.

't Viel Peere tegen. — Wel was 't een wondergroot gebouw, maar 't stond zoo leelijk tusschen al die huizen in.

Hij had gedacht, dat 't midden op een groote vlakte zou zijn opgebouwd . . . . . zooals hij toch op de prentkaart had gezien; maar hier zoo midden in de stad! . . . . .

Maar 't was niet anders . . . . .

Peere ging met Lode mee naar 't kantoor van den baas.

„Hoe is je naam?”, vroeg die.

„Peere!” zegde hij: „Peere Peeters mijnheere!”

„Hoe oud?”

„Vier en twintig mijnheere!”

„Getrouwd?”

„Nog niet mijnheere, maar als 't wat wel gaat . . . . .”

„Genoeg! — Je bent voortaan No. 66, begrepen? — De opzichter zal je je werk wel wijzen.” —

„Jawel!”, zegde Peere, maar in zichzelf dacht hij, dat 't toch vreemd was . . . . . hij was toch altijd Peere Peeters geweest en nu ineens No. 66!” . . . . .

De opzichter kwam en nam hem mee naar een groote zaal.

Hij zuchtte diep, toen: „Ja nu weet je alles. Ga nu maar weg, kijk me maar nooit meer aan.” Hij wilde zich omwenden en weggaan, maar zij hield hem tegen.

„Neen Paul, niet weggaan nu. Ik heb dat toen wel geschreven, maar . . . . . Paul beloof me” — ze legde haar armen om zijn hals — „Paul beloof me na deze eene zoen van mij nooit meer een vrouw te zoenen die je minder acht dan mij, beloof het me Paul.”

Zijn gezicht helderde op, zijn oogen hadden een vochtige frissche glans; langzaam zei hij: „Ik beloof het je Annie.”

Toen trok zij zijn hoofd naar zich toe en kustte hem op de mond.

Hij greep haar hand. „Dank je” stamelde hij ontroerd, „dank je”. „Neen Paul niet bedanken laten we nu over iets anders spreken; heb je dat nieuwe boek van van Eeden gelezen, Pauls ontwaken?”

De hei ligt stil en rustig in de zomermiddaggloed.

Over de heide gaan twee menschen, zij zingen tweestemmig een vroolijk lied.

JOHN MAX.

12-6-'14.

Lode zag hij niet meer; die was zeker aan z'n werk getrokken. Peere werd angstig van 't geraas . . . . 't gewentel van al die wielen, 't geklapper der drijfriemen en 't gegons der turbines deden hem een oogenblik terugdeinzen . . . .

Daar indachtig aan wat Lode alzo gezegd had, wilde hij niet bang zijn en flink aan 't werk gaan.

Peere kreeg de „pons.”

Hij stond er versteld van te kijken . . . .

De werkmeester schoof een plaat blik onder de machine en vanonder vielen de doosjes er zóó maar uit, of 't niks was.

Peere moest 't nu ook probeeren . . . en 't ging!

Den heelen schoonen morgend maakte Peere doosjes van blik en 's middags deed hij 't weer en 's avonds ook tot zeven ure toe.

Rond noon had hij Lode gezien.

„Hoe gaat 't?“, vroegde hij.

„Heel best!“, zegde Peere en lachte vergenoegd.

Zoo werkte hij vele dagen achtereen.

Op 't eind en kon hij niet meer vatten, dat hij nu nog niet klaar en was . . . .

„Lode“, vroegde hij eens: „waar blijven toch al die doosjes? Ik heb er nu zeker wel 'n duizend of wat gemaakt!”

Maar Lode lachte en zegde niets . . . .

„Misschien en weet hij het ook niet!“, dacht Peere.

— — — — —
Een jaar was Peere op 't fabriek en altijd maar maakte hij doosjes . . . . Maar 't was nu met weerzin, dat hij 't deed . . . . hij wilde naar z'n dorpke terug . . . . hij kon niet langer buiten z'n bloemen en heerlijk groene boomen . . . . buiten zijn vrije vlakke velden . . . .

Herhaaldelijk schreef hij aan Anna, hoe hij er naar verlangde, haar weer te zien . . . . maar telkenmale schreef ze terug, nog een wijle te wachten . . . . hij zou nu wel spoedig verhooring krijgen en dan kon hij wellicht eens komen kijken . . . . Peere Peeters werkte en wachtte . . . .

Maar stilaan, al maar in gepeinzen, versufte hij.

Gedachteloos schoof hij de platen al maar voort, de één voor de ander . . . .

Toen, op een morgen gebeurte 't . . . .

Peere zag 't niet . . . . de plaat was ten einde . . . en zonder te weten, wat hij deed, stak hij de hand onder de pons . . . .

Hij voelde 'nen knap . . . . een vlijmende pijn . . . . toen draaide alles om hem heen en mèt sloeg hij tegen den grond, bommend met z'n schedel tegen een ijzeren werkvloer.

— — — — —
Als Peere bijkwam, wist hij niet, waar hij was.

Daar aan 't eind van zijn bed, zat een zuster; ze vroeg, of hij iets noodig had.

„Ik ga weg van hier!“, zegde Peere . . . . en hij wilde opstaan. Maar zachte hield de zuster hem terug.

Toen werd Peere woest; zijn oogen schitterden van koorts, met alle geweld wilde hij weg en er moest hulp komen, om hem te bedwingen.

— — — — —
Toen ging hij weg . . . . want 's and'ren daags, toen Anna de luiken van haar huisje opende en toen haar zachte blonde haren schitterden in 't blij zonnlicht, was Peere Peeters dood . . . .

JOHAN TENDELOO.

(Zie verder Tweede Blad.)

ADVERTENTIEN.

CONCERT

ten bate van het Steun-Comité te Delft,
op **MAANDAG 19 OCTOBER 1914,**

des avonds ten 8 ure,

in de Grootte Concertzaal van Stads Doelen,

te geven door den Heer

BRAM VAN DER STAP,

Concertzanger te Delft.

in samenwerking met

Mej. Clasina van Starrenburg,

Sopraanzangeres, Den Haag.

den Heer Frans Zurhaar,

Cello, Den Haag.

en den Heer Toon de Hoogh,

Piano, Delft.

Er zullen werken uitgevoerd worden van Beethoven, Brahms, Grieg, Chopin, Schubert, Schumann en Hollandsche Componisten.

Prijzen der plaatsen: ZAAL (1e ged.) f1,—. ZAAL (2e ged.) f0,60. GALERIJ f0,35.

Kaarten zijn verkrijgbaar bij de H.H. Boekhandelaren MEINEMA, VIS, WALTMAN, MATHLENER en ZUIDAM.

Plaatsbespreking op den dag der Uitvoering à 10 cents per plaats, van 11—2 uur, aan Stads Doelen.

De Concert-Vleugel is uit het Magazijn van C. S. VAN OUDHEUSDEN & Co., te Den Haag.

A. J. PRINS, Choorstraat 4

Extra voordeelige aanbieding van

Dictaat Cahiers.

RECLAME CAHIERS, 160 bldz. dik.
prima kwaliteit papier, per dozijn f2,—.

Teekenborden,

met garantie. Zeer voordeelige aanbieding.

VERKOOP UITSLUITEND à CONTANT.

tegen zeer lage prijzen.

Reparatie-Inrichting voor VULPENHOUDERS

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

Restaurant DUYSER.

Binnenwatersloot hoek Phoenixstraat.

Gelegenheid voor CLUB-EETTAFELS.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 15 OCTOBER 1914. No. 3.

BERICHT.

Bij het eindigen van den 16^{den} jaargang wordt aan de abonné's in herinnering gebracht dat losse banden voor dien jaargang bij den uitgever te bekomen zijn voor f 0.65, terwijl voor band en inbinden f 1.55 wordt berekend.

Bij den aanvang van den 17^{den} jaargang bestaat evenals vorige jaren gedurende October gelegenheid tot vooruitbetaling van het abonnement met f 3.--.

De uitgever verzoekt aan dames- en heeren-ingeschrevenen die het S. W. geregeld wenschen te ontvangen, daarvan opgaaf te doen aan den Boekhandel Binnenwatersloot 33, of op de intekenlijsten in de Societeit „Phoenix”, Societeit van den D. S. B. en Clublokaal van de D. V. S. V.

Uit de Delftsche wereld.

Opbrengst der collecte op 31 October in de gebouwen der T. H. gehouden: f 374,86⁵.

Afgedragen aan de Plaatselijke Commissie tot Hulp en Ondersteuning van Vluchtelingen f 350,—.

Voor het Stationswerk der D. V. S. V. f 24,86⁵.

Sociaal Democratiese Studenten-Club.

De vloedgolf van ellende, die de maatschappelijke stormen der laatste maanden over de wereld hebben gestuwd en waarin zovele onzer medemenssen onverbiddelijk moeten ondergaan, heeft het denken van menigeen gericht op de maatschappij, zelfs van hem, die voorheen zich om sociale problemen niet bekommerde. Onverschilligheid heeft plaats gemaakt voor meeleving. Aan de invloed van den oorlog zal wel niemand kunnen ontkomen. Doch hoevelen, die zich rekenschap geven van de afgrijpselijke wreedheid van deze oorlog, zullen de moed verliezen en met de zucht: „de wereld is ellendig, doch zal wel altijd zo blijven” vervallen tot pessimisme of terugvallen in oude onverschilligheid.

Hoeveel moeite het ook kost ons niet te laten overweldigen door het leed over kinderen zonder vader, vrouwen, die als weduwe achterblijven, meisjes wier levensgeluk werd gebroken, welgestelden, die tot bittere armoede zijn vervallen, en zoveel diepe droefheid meer, wij moeten trachten te begrijpen de machten, die zulk een ramp hebben ontketend, wij mogen niet steeds blijven in de gevoelsfeer van het heden, wij moeten weer proberen te denken over wat komen moet na deze oorlog. Daarom heeft het bestuur van de Soc.-Dem. Stud.-Club. gemeend, goed te doen door een vergadering te beleggen, gratis toegankelijk voor alle ingeschrevenen, waarin over de oorlog zal worden gesproken. Het 2e kamerlid J. W. Albarda heeft zich bereid verklaard als spreker optetreden. Dinsdag 20 Oktober zal dezer vergadering plaats hebben in de Foyer van Stads Doelen.

Het Bestuur.

Correspondentie.

P. E. W. Uw inzending kwam te laat, om nog voor dit nummer in aanmerking te komen.

Aan den heer Johan Tendeloo.
Uw schets vindt U in dit nummer. Van uw aanbod zullen wij gaarne gebruik maken. RED.

Technische Hoogeschool.

Nieuw ingeschrevenen aan de T.H.

(Vervolg).

J. H. N. Bol, c.	Haagsche Veer 4b, R'dam.
Dr. K. J. Bult, arts, A.L.	Noordeinde 31, Delft.
F. G. H. Müller, t.	Oranjelaan 7, Den Haag.
K. L. A. Raedt van Oldenbarnevelt, c.	Wilhelminalaan 6, Rijswijk.
A. D. Versteegh, e.	Leidsche Vaart 136, Haarlem.
F. Spanjaard, E.L.	Statenlaan 35, Den Haag.
C. H. H. Gerritsen Plaggert, E.L.	2e Sweelinckstraat 153, Den Haag.

Propaedeutische Examens na de Zomervacantie — 1914 —

Geslaagd voor:

Scheikundig Ingenieur.

A. C. Binnendijk.

J. D. Hammer.

Hiermede is het examen afgelopen.

ADVERTENTIEN.

BERICHT VAN HET
RESTAURANT „DE PHOENIX”,
OUDE LANGENDIJK 13.
PLATS DU JOUR,
ook 's avonds van 5—7 uur.
Aanbevelend, L. PENNING.

Aangeboden in een net PENSION te Rijswijk:
**mooie gemeubileerde Zit- en
Slaapkamers.**

Adres A. P. HINZE, Geestbrugweg 24, Rijswijk.

MOBILISATIE.

KAMERS AANGEBODEN van een Student.
Tegemoetkoming in prijs.
Adres MARKT 37B.

OUDE DELFT 120 - DELFT.

Uitzending van Dinners.

Levering van Schotels.

Dagelijks verkrijgbaar de bekende NASSI GORENG.
Aanbevelend,

Oude Delft 120 :: Chr. F. RÜTER.

MOBILISATIE.

Een Technisch Student biedt tegen veel verminderden prijs per maand, zijn mooi gemeubileerde Kamers te huur aan. Brieven onder No. 6868, Bureau van dit Blad.

Erven Wed. A. J. DE WOLF,
STALHOUDERIJ.

Verhuur-Inrichting van
Luxe AUTOMOBIELEN
NOORDEINDE 38. DELFT.
TELEFOON No. 41.

Stalling voor Automobielen
en Motoren.

VERSCHEENEN:

BEKNOPTTE HANDLEIDING No. 42.

TELEFONIE, 2e druk,

bewerkt door prof. C. L. VAN DER BILT,
C. I.

BEKNOPTTE HANDLEIDING No. 45.

BRUGGEN (vaste bruggen)

bewerkt naar het College van prof. S. G.
EVERTS, C. I., door J. MULLER, C. I.

en verkrijgbaar bij de Technische Boekhandel
en Drukkerij J. WALTMAN Jr., Binnenwater-
sloot 33.

oooooooooooooooooooo

Voorhanden bij de Technische Boek-
handel en Drukkerij J. WALTMAN Jr.
BINNENWATERSLOOT 33.

Leerboek der Kinematika,

door Prof. Dr. J. CARDINAAL. . . f 9.25

Leerboek der Mechan. Technologie,

door Prof. L. A. VAN ROYEN en Prof.
I. P. DE VOOYS.

Deel I. Metalen en hout door Prof.
VAN ROYEN . . . f 10.75

Bouwschappen,

door H. J. KIEWIET DE JONGE, B. I., met
een voorrede van Prof. Dr. J. H. VALCKE-
NIER KIPS. . . . . f 4.25

Landmeten en Waterpassen,

door H. J. VAN LEUSEN . . . f 2,75

TER PERSE:

Leerboek der Toegepaste Mechanica,

door Prof. J. KLOPPER. Deel III.

oooooooooooooooooooo

Eerstdaags zal verschijnen:

**EEN NEDERLANDER
IN GETEISTERD BELGIË**
met inleiding van L. SIMONS.

Dit uitnemend en objectief geschreven werkje, saamgesteld door iemand, die met bewonderenswaardigen moed zich op de hevigste brandpunten begaf en zijn lijf veil had ter bescherming van door de oorlogswuede in levensgevaar verkeerende mannen en vrouwen, verscheen in feuilletonvorm in de Nieuwe Rott. Crt. Het werkje is gebrocheerd in frisch omslag en kost slechts 12½ cent.

Aan de inhoudsopgaaf ontleenen wij:

Onder Arrest — Het fusilleeren van 29 burgers — De angst der Deutsche Militairen — Vrouwenbelediging en „schieten” — Een jongen, die zich van den dood redt — Een Overval — Leuven brandt! — Weggevoerde Vrouwen — Beklag bij Duitsch Majoor — Gevangen geestelijken en professoren — Een priester gefusilleerd — Een wellevend en hulpvaardig Duitsch Commandant — De professoren en priesters bevrjfd — Gevat als spion.

Bestellingen worden aangenomen door de Technische
Boekhandel en Drukkerij J. WALTMAN Jr.,

BINNENWATERSLOOT 33.